

Ayhan Gökhan

Kedves mama

*a szöveg eredetije Esztergomban elveszett,
az újraírt verzió egy másfél méter széles erkélyen, napsütésben készült.*

Kedves mama, higgye el, ez nem lehetséges. Kérem, ne vegye zokon, de a létezése számomra zavart és meglepődést kelt, bizonytalanlanná teszi a teremtésről gondolt összes elképzelésem. Mama, én tisztán emlékszem a ravatalozóra, a lehunyt pillákra, és tudja meg, szűrő érzésként hasított belém a felismerés, az a tény, hogy kivették a fontosabb szerveit, idegen kezekben fordult meg a maga szíve és veséje, kedves mama, ezt szörnyű nehezen viselem.

És most ez, hogy maga itt van, felettébb kétségbeejtő. A van, mint kiindulópont, már alapjában véve a logika, realitás arcucsapása. A szemem előtt van a koporsó és a föld, amit elsőként a fiatalabb fia szórt magára, emlékszem mind a négy, nagydarab sírásó mozdulatára, a hunyorításomra a napfény miatt — képzelje csak el, épp temetik magát, koncentrálnak az ember a gyászra, közben meg nem nagyon tud, mert a nap süt bele a szemébe, hirtelen beköszönt a nyár a temetőben, sejtetheti, mit éreztem akkor.

Kedves mama, az ígéreteim, amennyire képes vagyok rá, betartom, tisztaság lesz a lakásban, emlékezhet, amikor utolsó alkalommal, másfél évvel ezelőtt ott járt, rendben talált mindent, azt mondta, örülne az anyám is, ha élne — ő már nem él, és már maga sem él, fel nem foghatom; tudom, megígértem, soha az életben nem adom el a lánya lakását, ezt az ígéretemet most megszegem, és nem én leszek ebben az első, tudja, soha nem hittem, hogy maga meghalhat, azt gondoltam, az Úr betartja az általam elképzelt, Nekí tulajdonított ígéretet, elhittem, hogy maga nem halandó, aztán legközelebb ott, a ravatalozóban láttam viszont, fehér arccal, és ott, abban a végleges állapotban — tényleg eltört bennem valami olyan, aminek a szilárdságában, feszességében korábban egy pillanat erejéig nem kételkedtem.

Képzelje, kedves mama, a halálával megoldódott egy hirtelen keletkezett egzisztenciális, hitbéli probléma, hogy tudniillik van-e Isten, és a maga halálával végleg eldőlt a kérdés, hogy igen, van, mibe is kapaszkodhatna az ember, ha nem lenne, meg hát hogy is érezném magam ebben a kitágult hiányban, meg egyáltalán, maga soha nem állította az ellenkezőjét, akkor én hogy vetemedhetnék erre a rossz ízlésű cselekedetre, kedves mama, nem, nem vonom kétségbe az állítását, a virágárusulást és a hitet öntől megtanultam, jut eszembe, sajnálhatja a virágokat, amit hatvan éven keresztül árult, az egyszeriben megjelent a koporsója körül, a koszorúkon a sok szép felirat mind a maga érdemeit taglalta, bánhatja, hogy nem tanult meg olvasni, tudom, a háború meg minden, a mélyszegénység, amiben önnek élnie kellett, tudom, ezek nehéz dolgok, higgye el, mindent megteszek annak érdekében, ne így legyen, az én életem ne rontsák el nem kívánt tényezők, túljussak rajtuk, az esetleges problémákon, kedves mama, attól meg ne féljen, a bódéját ne féltse, nem lesz azzal semmi, még mindig ott áll az Uránia mozival szemben, az a maga mauzóleuma, benne van a személyisége abban a zöld dobozban, mint évekig a virágai; kedves mama, ami a nőket illeti, ne haragudjon, nem értek egyet önnel, nem tudom komolyan venni a mondatait, ismerem, az összes nő kurva, kérem, vegye fontolóra a kijelentését, vegye górcső alá az igazságtartalmát, van-e, higgye el, ebben téved kedves mama; a temetőbe, a sírjához majd gyakran kijárok, remélem, nem lesz baj, hogy nem egyedül, a lánya halálát már megszoktam, tudomásul vettem, viszont azt ilyen hamar ne várja el tőlem, hogy önnel is ez legyen a helyzet, nem, túl korai még a temetése, mintha az elmúlt egy óra eseményei közé tartozna, ezzel a valósággal én még nem barátkoztam meg, kedves mama, bocsássa meg a zavarom, túlzottan földhözragadt lettem, hogy maga most itt, pedig a földben lenne a helye, nem értem, az egészszövből nem értek semmit, kérem, kedves mama, magyarázza el, magyarázza meg végre, mi történik itt tulajdonképpen?